

forrige Gang var til Behandling i Folketinget, blevet fremsat en Udtalelse herom. Han mente, at man kunde regne en Landarbejders Forbrug af Petroleum til saadan noget som 75 Pund, og Landarbejderen vil paa disse 75 Pund spare 1 Kr. 50 Ø. aarlig. Det var det hele. Jeg vil dog spørge, om det virkelig er af en saadan Betydning, at en Afgift for Statskassen paa 1 Million, som endda kan blive stigende, skal bortgives derfor. Jeg er ikke i Stand til at se det. Og i Forbindelse dermed vil jeg tillade mig at gøre opmærksom paa, hvad der er alle bekendt, at Petroleum er en Artikel, hvis Forbrug i meget høj Grad retter sig efter Familiernes Velstand. Der, hvor der er mange Værelser og meget at oplyse, hvor der altsaa skal bruges mange Lamper, bruger man forholdsvis mange Gange mere, end hvor man kan samles om een Lampe i en lille Stue. Jeg ved godt, at Petroleum ogsaa kan bruges til andet, f. Eks. ogsaa til Opvarmning, men i en stor Familie, hvor der er mange Mennesker, og de have bedre Raad, gælder det dog sandelig, at der bliver forbrugt forholdsvis meget mere, det mene alle, som kende noget til disse Forhold. Nu kan det vel siges, at mange, maaske de allerfleste velhavende, slet ikke bruge Petroleum, de bruge Gas eller Electricitet. Ja vist, men de komme saa ogsaa til at betale alvorligt derfor, enten til Stat eller Kommune, og for den, der skal betale, maa det dog komme ud paa et, hvor han betaler, og de betale endda forholdsvis meget mere derfor. — Det forekommer mig derfor, at der ikke findes en Nedsættelse, der er saa umotiveret og uklog som denne, idet man derved for bestandig vil berøve Statskassen denne Indtægt uden at opnaa nævneværdig Nytté for de vedkommende.

Paa samme Maade maa jeg sige, at jeg egentlig ikke forstaar, af hvilken Grund den højtærede Minister har villet gaa blot den eneste Øre nedad fra det, som Folketinget og Landstinget vedtog tidligere om Kaffetolden. En Nedsættelse fra 6 til 5 Øre, altsaa af 1 Øre, paa dette Punkt betyder dog 200,000 Kr. Jeg forstaar ikke det. Det kan dog umuligt være Meningen, at det, at man var bleven staaende ved de 6 Øre, man hidtil har været enig om, skulde gøre nogen Fortræd overfor dem, som drikke Kaffe.

For Raamaterialiers Vedkommende har Folketinget siden 1891 vedtaget Toldfrihed paa Kul, hvortil hele Toldkommisjonen og ogsaa Landstinget sluttede sig.

Nu har Folketinget som Brud paa alt, hvad det selv hidtil har vedtaget, og hvad alle have været enige om, vedtaget en Told af 3 Øre pr. Kg., og det anslaaes til at indbringe meget nær ved 700,000 Kr. Kul er dog ogsaa en af alle, naturligvis mere eller mindre, brugt Artikel; og dette forekommer mig derfor noget besynderligt. Men det forekommer mig ogsaa at være et Bevis paa, at man famler, at man griber lidt i Blinde, man ved ikke, hvor man skal hen. Det samme gælder om Frugt. Man famler, man ved ikke, hvad man skal gøre; men saa skulde man ogsaa lade være med at gøre Nedsættelsen saa stor paa adskillige Punkter. Saa havde man haft Hjælpemidler og ikke behøvet at komme med en Told paa Kul.

Nu kommer jeg til Beskyttelsesspørgsmaalet, der jo er det, der fanger den største Interesse, og hvorpaa de fleste Mennesker lægge saa megen Vægt. Med Hensyn til alle andre Toldsatser uden Undtagelse maa det siges, at hvad enten man forhøjer dem eller gør dem ringere, virker det i Princippet ens for alle — det kan ikke siges, at der er nogen enkelt Klasse, paa hvilken det udelukkende virker, hvis man gaar den ene eller den anden Vej; det kommer til at virke ens for alle. Medens man altsaa kan hævde det for andre Toldsatser, gælder det derimod for Beskyttelsessatserne, at de udelukkende komme til at virke paa en bestemt Klasse af Befolkningen, den Klasse, som giver sig af med de Erhverv, der berøres derved, og uden at dette — det skal jeg senere komme til —, har nogen nævneværdig Betydning for Forbrugerne. Fra det Synspunkt, jeg her har nævnt mener jeg, at Beskyttelsessatserne bør bedømmes. Jeg skal ikke her komme ind paa hele Spørgsmaalet om Frihandel og Beskyttelse, især da den højtærede Minister talte saa længe om disse Ting. Jeg skal kun bemærke, at det er en given Ting, hvad ogsaa Ministeren erkendte, at Strømningen i Europa helt og holdent gaar i Retning af Beskyttelse og mod Frihandel. Det er en Bestræbelse Verden over. Der har jo ogsaa i de nordamerikanske Fristater i mangfoldige Tider været en betydelig Beskyttelse. Saaledes er Strømmen; det er givet. Det er altsaa ligeledes givet, at det Atom, som hedder Danmark, sætter sig op mod disse almindelige Love, og at vi ere meget kloge end hele den øvrige Verden; det er egentlig det, der ligger deri. Ja, mine Herrer, jeg tænker, at hvis de, der ønske